

Arrest

nr. 103 633 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 september 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om reden van gezinshereniging met haar in België verblijvende echtgenoot. Op 14 januari 2011 wordt beslist tot afgifte van het gevraagde visum.

1.2. Op 31 juli 2012 wordt beslist tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: Y. {..}

Voorna(a)m(en): E-Z. {..}

{..}

Gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om de volgende reden.

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken voerde het parket van de procureur des Konings van Antwerpen een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk tussen Y.E-Z. {..} geboren te Jerada (Marokko) op 14.06.1974 gehuwd te Oujda (Marokko) op 14.05.2010 met S.O. {..} geboren te Saka (Marokko) op 10.09.1979. Uit de processen-verbaal van de lokale recherche van Antwerpen blijkt dat het hierboven vermelde huwelijk zeer waarschijnlijk een schijnhuwelijk betreft en dat mevrouw noch meneer tijdens herhaalde samenwoningcontroles op hun inschrijvingsadres konden worden aangetroffen. Uit de gegevens van het dossier / en het navolgend PV nr. AN {..} dd. 28.06.2012 blijkt dat:

Op 2 april 2012 er via een buurtonderzoek vernomen wordt dat S.O. {..} de eerste verdieping huurt van het pand gelegen te 2018 Antwerpen, {..}, en dat hij er zou samenwonen met een vrouw van Marokkaanse origine met de naam Kaoutar. Bij nazicht ter plaatse bij het pand is er enkel de naam van S.O. {..} op de bel aangebracht en is er geen naam aan te treffen van een eventuele samenwonende partner van S.O. {..}.

Betrokkene S.O. {..} werd voor een eerste maal schriftelijk uitgenodigd op 10.04.2012 om 8h30., maar reageerde niet op deze uitnodiging of contacteerde het politiebureau eveneens niet om eventueel te verwittigen dat het hem niet past om een andere afspraak te maken. Betrokkene O.S. {..} werd voor een tweede maal schriftelijk uitgenodigd op 16.04.2012 om 8h30, maar reageerde wederom niet op deze uitnodiging of contacteerde het politiebureau eveneens niet om eventueel te verwittigen dat het hem niet past om een andere afspraak te maken.

Betrokkene Y-E.Z. {..} werd voor een eerste maal schriftelijk uitgenodigd op 11.04.2012 om 8h30., maar reageerde niet op deze uitnodiging of contacteerde het politiebureau eveneens niet om eventueel te verwittigen dat het haar niet past om een andere afspraak te maken. Betrokkene Y-E.Z. {..} werd voor een tweede maal schriftelijk uitgenodigd op 17.04.2012 om 8h30., maar reageerde wederom niet op deze uitnodiging of contacteerde het politiebureau eveneens niet om eventueel te verwittigen dat het haar niet past om een andere afspraak te maken.

Op 27 juni 2012 om 07h00 werd een poging tot controle samenwoning/toestemming huiszoeking ondernomen op herhaaldelijk aanbellen werd er niet gereageerd, op de bel staat de naam S.O. {..} vermeld.

Op 08 juli 2012 werd op verschillende tijdstippen (18.20h/ 20h10) een poging tot controle samenwoning / toestemming huiszoeking ondernomen, op herhaaldelijk aanbellen op de bel die de naam S.O. {..} vermeldt werd er niet gereageerd. Er werd vastgesteld dat er aan de gordijnen op de eerste verdieping niets veranderd was ten opzichte van vorige nazichten

Op 13 juli 2012 om 7h50 werd een poging tot controle samenwoning / toestemming huiszoeking ondernomen, op herhaaldelijk aanbellen op de bel met naam S.O. {..} werd er niet gereageerd. Er werd vastgesteld dat er aan de gordijnen op de eerste verdieping niets veranderd was ten opzichte van vorige nazichten.

Rekening houdende met bovenstaande gegevens, en met het feit dat betrokkene meer dan 37 jaar in Marokko verbleef en slechts sinds juni 2011 in België verblijft, kunnen we stellen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en haar duur van verblijf in het Belgische Rijk, niet opweegt tegenover de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van betrokkene.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.“

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij werd bij brief van 14 maart 2013 in kennis gesteld van het feit dat zij vanaf de kennisgeving van voormeld schrijven beschikt over een termijn van acht dagen om de griffie te laten weten of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. De verzoekende partij heeft bij schrijven van 21 maart 2013 tijdig laten weten geen syntheseseminarie neer te leggen. In toepassing van artikel 39/81, negende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt de annulatieprocedure voortgezet conform het eerste lid van voormeld artikel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. Motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. Zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. Tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat er een onderzoek gevoerd werd naar een mogelijk schijnhuwelijk; dat uit de processen verbaal van de lokale recherche van Antwerpen blijkt dat het huwelijk zeer waarschijnlijk een schijnhuwelijk betreft; dat dit vooralsnog niet bewezen is; dat het louter een hypothese is;

Dat kort samengevat het erop neer komt dat de Politie slechts 3 keer ter plaatste geweest is en verzoekster niet aangetroffen heeft; Dat de beslissing dan ook voorbarig is en slechts gebaseerd is op enkele controles dewelke plaatsgevonden hebben op 3 dagen en het schrijven van een brief aan elk van de partners, waarop niet gereageerd werd;

Dat bijkomend onderzoek diende uitgevoerd te worden; dat de kwestieuze beslissing te vroeg genomen werd; dat het onderzoek niet grondig gevoerd werd;”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

{..}

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

{..}

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

3.4. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich baseert op een hypothese nu het niet bewezen is dat het in casu om een schijnhuwelijk gaat. De politie is bovendien slechts driemaal ter plaatse geweest waarbij zij verzoekende partij niet aantroef. De bestreden beslissing is dan ook voorbarig en slechts gebaseerd op enkele controles die plaatsvonden op drie dagen alsook op een brief aan elk van de partners, waarop zij niet gereageerd hebben. Verzoekende partij meent dat bijkomend onderzoek had moeten gevoerd worden en dat het gevoerde onderzoek niet grondig gevoerd werd.

3.5. De stelling dat de verzoekende partij niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met haar echtgenoot vindt evenwel steun in de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt dat de politie op verschillende tijdstippen, met name op 27 juni 2012, op 8 juli 2012 en op 13 juli 2012, zich begeven heeft naar het adres waar de verzoekende partij en haar echtgenoot ingeschreven staan, teneinde de samenwoning te verifiëren. Hierbij stelde de politie vast dat op de bel enkel de naam van de echtgenoot staat aangegeven en dat, ondanks herhaaldelijk aanbellen, niet gereageerd wordt. Op 2 april 2012 heeft de politie eveneens een proces-verbaal opgesteld waarin werd vastgesteld dat uit contactname met de huisbaas blijkt dat S.O. {..}, de echtgenoot van verzoekende partij, op het aangegeven adres verblijft met een andere vrouw van Marokkaanse origine, gekend onder de naam E. {..} Kaoutar. Verder blijkt dat zowel verzoekende partij als haar echtgenoot tot tweemaal toe schriftelijk uitgenodigd werden om ten burele van de politie te verschijnen, doch dat beiden nagelaten hebben hierop te reageren. Gelet op voormelde vaststellingen – die blijken geven van verschillende pogingen tot controle en contactname met verzoekende partij alsook haar echtgenoot – is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in casu te oordelen dat verzoekende partij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met haar echtgenoot. Het gegeven dat het niet vaststaat dat verzoekende partij een schijnhuwelijk is aangegaan, kan geen afbreuk doen aan het motief dat zij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met haar echtgenoot, gelet op de diverse vaststellingen dienaangaande. Artikel 11 van de Vreemdelingenwet vereist immers niet dat schijnhuwelijk moet vaststaan opdat toepassing kan gemaakt worden van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° teneinde het verblijfsrecht van verzoekende partij op die basis te beëindigen.

De Raad ziet voorts niet in waarom de gemachtigde nog bijkomend onderzoek had moeten verrichten. Immers blijkt uit voorgaande dat diverse malen getracht werd verzoekende partij en haar echtgenoot te contacteren om de ware toedracht van haar relatie met haar echtgenoot te onderzoeken. Zowel

verzoekende partij als haar echtgenoot hebben ervoor geopteerd hier geen gevolg aan te geven. Gelet op de diverse acties ondernomen door de politie en waarbij de verzoekende partij zelf onzorgvuldig is geweest door niet te reageren op herhaaldelijk schrijven van de politie, kan verzoekende partij moeilijk voorhouden dat in casu geen grondig onderzoek werd verricht.

3.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat in casu het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.8. Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.9. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“schending van art. 8 EVRM: {...}

Dat verzoekster en haar vriend huwden en dat zij samenwonen op hetzelfde adres; dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster en haar echtgenoot als “gezin” beschouwd kunnen worden in de zin van art. 8 EVRM;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van der bescherming van de openbare orde anderzijds daar de kwestieuze beslissing helemaal niet gemotiveerd werd;”

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.10.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.10.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.10.3. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.10.4. Verzoekende partij stelt gehuwd te zijn en samen te wonen op hetzelfde adres zodat blijkt dat zij een gezin vormt met haar partner.

3.10.5. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel waar vastgesteld werd dat verzoekende partij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met haar partner. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat de beoordeling door de verwerende partij dienaangaande verkeerd is. Derhalve dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM.

3.10.6. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER